

Onkyo A-9110 integrált sztereó erősítő teszt

Írta: Thom Moon

Az eredeti cikk a [Soundstage! Access](#) oldalán jelent meg (2019 Július 1.)

2016 Március 1-én nagy lelkesedéssel teszteltem le az Onkyo A-9010-es integrált erősítő-DAC-ot, és „kihagyhatatlanul jó vételnek” tituláltam. A véleményem az A-9010-ről azóta sem változott, ezért örömmre szolgált, amikor Jeff Fritz főszerkesztő azt javasolta, hogy én teszteljem le az A-9010 utódját, az A-9110-et, ami pontosan ugyanannyiba kerül, mint három évvel ezelőtt az A-9010: 349 USD.

Leírás

Az A-9010 és A-9110 közötti különbségek nem látszódnak azonnal. Mindkettő úgy néz ki, mintha a késő 1960-as vagy 1970-es évek – a hifi aranykorának – modelljei lennének. Az A-9110 előlapján a bal felső sarokban egy viszonylag nagy On/Stanby (Be-/Kikapcsoló) gomb van, tőle jobbra pedig egy szenzor az infrás távirányítóhoz. Középen egy nagyméretű hangerő szabályozó található; tőle jobbra egy hosszú és keskeny slot-szerű kijelző, ami a kiválasztott bemenetet jeleníti meg (Line 1, Line 2, stb.), aminek a végén maga az Input (Bement) gomb kapott helyett.

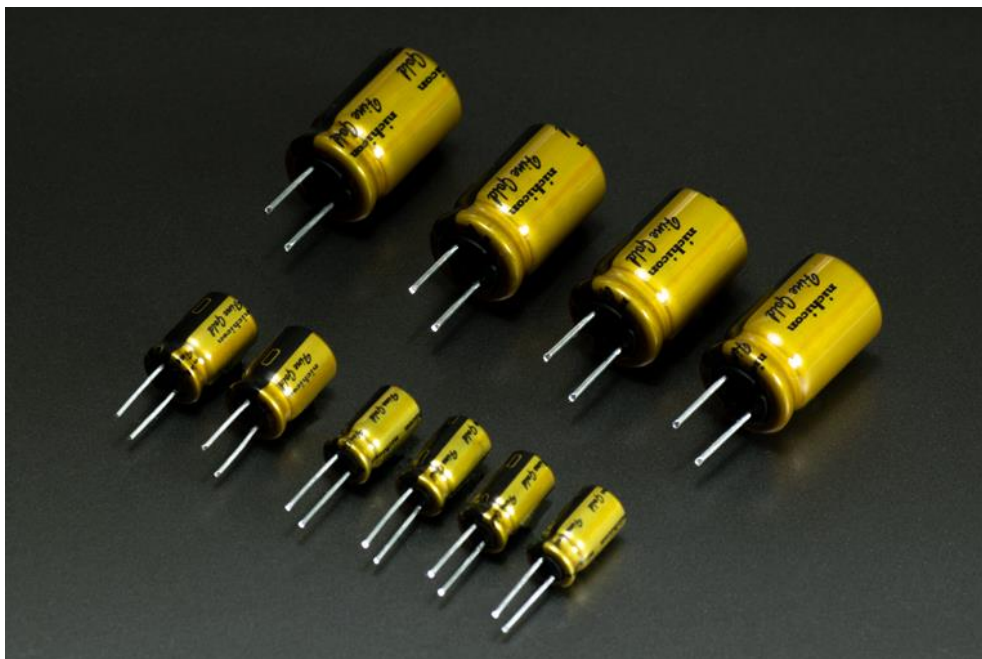
Az A-9110 előlapján lévő gombok balról jobbra a Bass (Basszus), Treble (Magas) és Balance (Jobb-bal egyensúly) láthatók, és még két kisebb gomb státusz LED-ekkel. Az egyikkel, ami mellett a Direct felirat olvasható, a hangszínszabályozást lehet lekapcsolni; a másik a Phase Matching Bass, ami az A-9110 kezelési kézikönyve szerint „egyenletes és erőteljes basszus lejátszást biztosít, miközben a középtartomány tiszta marad és kiemeli az énekhangot”. (Erről később még bővebben.) A jobb alsó sarokban egy szabvány 6.3mm-es fejhallgató csatlakozó található. (Az A-9010-nek volt egy 3,5mm-es sztereó vonalbemenete, de ez az A-9110-nél ezt elhagyták.)

A hátsó panelt nem zsúfolták túl. A baloldalon egy sorozat sztereó (RCA) bement van, ami egy fix-tekerces (moving-magnet vagy –iron) és négy vonalszintű bemenetet biztosít. Van egy vonalkimenet páros is (RCA), felvevőkhöz vagy más kiegészítő erősítőhöz. Aztán egy szimpla Pre-Out/Subwoofer RCA kimenet következik, amit aktív mélyládához lehet használni. Középen vannak a hangfalkábel csatlakozók, melyek egy 4-16 ohm közötti sztereó hangfalpárt tudnak kiszolgálni. Az A-9110 hangfalkábel csatlakozói banándugó fogadására is alkalmasak. Van még egy 3,5mm-es jack csatlakozó is az Onkyo forrás eszközök csatlakoztatásához – CD-lejátszó, hálózati lejátszó vagy rádió tuner – így az A-9110 távirányítója (mellékelve) az adott forrás mellett vezérli az erősítő beállításait is: bemenet, hangerő, némítás, Direct mód, Phase Matching Bass. A távirányító hosszú és keskeny – egy kicsit még *túl* hosszúnak is találtam ahhoz, hogy kényelmesen elférjen a kezemben, de rövidek az ujjaim (vagy, ahogy a feleségem hívja őket „flipperjeim”). Az A-9110 tápkábele rögzített.

Ami az A-9110-ról hiányzik és az A-9010 rendelkezett velük, azok a digitális bementek, melyek az A-9010 Wolfson DAC-jához csatlakoztak. Az A-9110 esetében az Onkyo úgy látszik, hogy a jobb kondenzátorok mellett döntött a beépített DAC helyett. Ezek a kondenzátorok egyértelműen jobbak, mint amit a legtöbb belépő kategóriás készülékben találhatunk: olyan Nichicon Fine Gold kondikat használnak a teljes jelúton, beleértve a phono-t is, melyeket főleg felsőkategóriás audio eszközökhöz ajánlanak. Már a sima Nichiconok mellett sem lehet szó nélkül elmenni; a Fine Goldok biztos segíteni fognak az A-9110-nek hogy jól szóljon.

Miért kellett kihagyni a DAC-ot a jobb kondenzátorok miatt? Az Onkyo-s Don Milks elárulta, hogy a közvélemény kutatásuk kiderítette, hogy az A-9010-be épített DAC-nak kevés rajongója van – nem lett belőle olyan eladásokat segítő „egyedi terméktulajdonság”, amiben eredetileg reménykedtek. És hisznek abban, hogy az új kondenzátoroknak köszönhetően az A-9110-nek jobb a hangja, mint az A-9010-nek.

Milks azt is kifejtette, hogy a Phase Matching Bass áramkör a szokásos Loudness vagy Contour vezérlés továbbfejlesztett változata. A tipikus Contour áramkör jelentős fáziseltolódást tud okozni a közép és felső frekvenciatartományokban, aminek következtében elmosódhat a hang. A Phase Matching Bass gyakorlatilag nem okoz fáziseltolódást, aminek következményeként, az Onkyo szerint, a hang tisztább és jobban definiált lesz.

Az A-9110 viszonylag kompaktnak számít a 17.1" (435 mm) szélességével, 5.1" (129 mm) magasságával és 13" (330 mm) mélységével. Bemenetek és a hangfalkábel csatlakozók bevonata kadmiumnak tűnik az arany helyett, de ez nem igazán befolyásolja az A-9110 hangminőségét.

Az Onkyo szűken meghatározott teljesítmény specifikációja az A-9010-hez a nagyon alap 44Wpc 8 ohmon, 1kHz-n, két csatorna meghajtásakor, 0.08% THD, FTC volt. Az A-9110-nél hasonlóan jártak el, a teljesítmény nagyon hasonlóan 42Wpc. A teljes 20Hz-20kHz-s frekvenciatartományban az A-9110 teljesítménye 30Wpc 8 ohmon (0,7% THD) és 50Wpc 4 ohmon (0,9% THD). Bár az A-9110 teljes harmonikus torzítása (THD) magasabb, mint az A-9010 esetében, azt tapasztaltam, hogy én nem hallok 1%-nál alacsonyabb THD szintet.

Az A-9110-re az Onkyo két év korlátozott jótállást ad.

Beállítás

Egészében véve az A-9110 beállítása egyszerű: csatlakoztatni kell a forráseszközöket, a hangfalakat, be kell dugni áramba, és kész is. Azonban egy kötelező és két szabadon választható beállítást meg kell említeni.

Először is a kötelező: az A-9110 tudni szeretné a használt hangfalak ellenállását, és kéri a teljesítmény optimalizálását a Setup menüben a távirányító segítségével. Meg kell nyomni a távirányító Setup gombját, és a fel vagy le gombok egyikét addig kell nyomni, amíg az A-9110 előlapján a forrás kijelző villogni nem kezd. Végül az előre/hátra iránygombokat addig kell nyomogatni, amíg a következők egyike nem történik: ha megjelenik a Line 1 és Line 2, akkor az A-9110 4 ohmos hangfalakhoz van optimalizálva; ha a Line 1-től végig a Line 4-ig jelenik meg, akkor az erősítő 8 ohmos hangfalakhoz van beállítva. Ezt nagyon fontos megtenni – mind az erősítő élettartamát és az erősítő által produkált torzítás szintjét befolyásolni fogja.

Az első opcionális beállítás az A-9110 mélyláda kimenet működésére vonatkozik. Itt is a távirányító iránygombjaival kell körbeléptetni a lehetőségek között. Ha megjelenik a Line 1 és Line 2, akkor a mélyláda alapbeállításon van, azaz Auto módban: ha érzékel egy aktív mélyládát, akkor ad sub jelet, kivéve, ha a Direct mód be van kapcsolva. Ha a Line 1-től a Line 3-ig látható, akkor a mélyláda kimenet mindig aktív. Ha a Line 1-4 látható, akkor a sub kimenet nem aktív.

A másik lehetséges beállítás az Auto Stanby (automatikus kikapcsolás) funkciót érinti, és a távirányítóval is elérhető. Ez automatikusan kikapcsolja az erősítőt, ha 20 percig nem érzékel audio jelet. Az észak-amerikai modellen ez alpból ki van kapcsolva; minden más régióban pedig be van kapcsolva.

Bármelyik beállítási módból a Setup gombbal lehet kilépni. A legtöbb esetben ezekkel a beállításokkal többen nem is kell foglalkozni.

Meghallgatás

Mielőtt komolyan nekiültem volna az A-9110 meghallgatásának, előtte még háttérzenére használtam az Electro-Voice Interface 1 Series II hangfalaimon. Minden nap a helyi klasszikus WGUC rádiócsatorna HD-2 digital alcsatornája által szolgáltatott jazz csatorna szólt rajta. Mint az ilyen alcsatornák, ez is elfogadható hanggal rendelkezik 48 kbps mintavételezéssel.

Már egyből kiderült, hogy az A-9110 egy remek kis erősítő. A magas- és középtartomány részletgazdagok voltak, a hang összképe feszes és meggyőző volt, és egy hosszabb xilofon szóló alatt lenyűgözött a megszólaltatott ütős hangzás mélysége, és a pergődobot érintő seprűk is valóságosan szóltak. Végül pedig, úgy éreztem, hogy a Phase Matching Bass a megszokottnál még jobban kiemelte a mély frekvenciákat.

Ezután jött a tényleges meghallgatás, szintén az Electro-Voice hangfalaimon. Elsőként Quincy Jones 1969-es Benny Golson „Killer Joe” feldolgozása került terítékre az 1999-es *Billboard Top Contemporary Jazz: Urban* válogatásról (CD, Rhino 75870). Ez egy régi stílusú sztereoó – minden vagy balra, vagy jobbra lett keverve, és szinte semmi sincs középen. Azonban a zene kiváló, olyan mesterek erőteljes előadásában, mint a fuvolás Huber Laws, a trombitás Freddie Hubbard, a nagybőgős Ray Brown valamint a dobos Grady Tate, és ahogy az A-9110 megszólaltatta őket, az jobb nem is lehetett volna. Még Direct módban, a basszus kiemelése nélkül is remek és határozott volt alsó tartomány. Hubbard szólója a tompított trombitán erőteljes és tiszta volt, akár csak Laws fuvolájának a hangja a hátérben. A hang ritmikája nagyszerű egységet alkotott. Az egész nagyon lenyűgöző volt.

Peggy Lee felvétele a „Fever” a *Miss Peggy Lee* (16-bit/44.1kHz AIFF, Capitol) válogatáslemezről egy félrevezetően egyszerű album: Lee énekel, amit nagybőgő, dob és egy ujjával csettintgető ember kísérik. Lee középen és elől helyezkedett el, és a hangjában jelen volt a védjegyjelű szolgálólyesség és érdesség elegye. A dobok hangja erős volt és remek ellenpólust szolgáltatott Lee hangjával szemben. Az egész felvételt körbeöleli a Capitol főstudiójának visszhangja. Nem állítom, hogy úgy szólt, mintha ott lettek volna a zeneszobámban, de fenemód közel volt hozzá, főleg hogy egy 1958-as felvételtől van szó.

Akartam valami egészen mást is, ezért megpróbáltam a „Highway 40 Blues”-t Ricky Skaggs *Highways & Heartaches* (16/44.1 AIFF, Epic) albumáról. Ez a dal Larry Cordle-től, az országúti dalok hagyományát követi olyan ritmussal, mint egy országúton elhúzó jármű. Az Onkyo A-9110 remekül adta vissza az együttes közös

játékát. És mikor aztán szólózni kezdtek? Robbant a dinamit! Skaggs remek szólót ad elő mandolinon, és előttem helyezkedett el, pont ahol lennie kellett. Sor került a bendzsóra (Béla Fleck) is. És aztán, az eddig a kellemesnek tűnő fél-bluegrass számba belehasított az elektromos gitár szóló – és az A-9110 kellően agresszívan szól. A dal 1983-ban megérdemelten volt első helyezett a *Billboard US Hot Country Songs* listáján.

Van egy fantasztikus hawaii páros, akiket úgy hívnak Hapa. Hawaii nyelven a „hapa” annyit jelent, hogy „valami fele”. Az egyik tag, Keli'i Kaneali'i dél-csendes-óceáni származású; a másik tag, Barry Flanagan pedig New Jersey őslakosa. A szigetvilág tradicionális *slack-key* (nyitott hangolású) gitárstílus (ahol a megszokottnál lejjebb van hangolva a gitár) modern verziójában játszanak, és bámulatosak. „E Hele Ana E” (Why Are You Going Away?) számuk az *In the Name of Love* (16/44.1 WAV, Mountain Apple) című harmadik albumukról elképesztő. Ez egy többsávos felvétel, erősen visszhangzó elektromos gitár akkordokkal és két akusztikus gitárral, melyekből az egyiket olyanokat csúsztatnak a szólóban, amit Eric Clapton is megirigyelne. A Hapa két felének hangja szintén erősen visszhangos. Annyi minden történik egyszerre, hogy sok erősítő hajlamos kásássá válni, de az A-9110 minden sikeresen összetartott. Például olyan hangszínpaddal lepett meg, ami a hangfalak külső falán is túlterjedt. Az elektromos gitáron úgy játszanak, mintha ütős hangszer, és a hangja a rengeteg visszhang ellenére is pontosan szólalt meg, míg a slack-key akusztikus gitáron játszott szóló légysága is kitűnő volt. Nagyszerű album, és nagyszerű hang az Onkyótól.

Ahogy az már szokásommá vált, hallani akartam Frank Sinatra-t a készülék tesztelése alatt, és a „Summer Wind”-et választottam az *Ultimate Sinatra: The Centennial Collection*-ről (16/44.1 AIFF, Capitol). Ebben az 1966-os felvételben megszólal egy elektromos orgona és egy teljes nagyzenekar, ami Nelson Riddle egyik átíratát adja elő. A hangtér hatalmas, a hangszerek Sinatra [az eredeti cikk *Chairman of the Board* becenéven utal rá] mögött rétegekben helyezkednek el. 66'-ban Sinatra még ura volt tehetségének, és természetesen tökéletes volt a kifejezőmódja is, ahogy az A-9110 hangja is közel az volt. A középtartomány kicsit hangsúlyosabb volt, amit a felvétel is okozhatott, mivel 1966-ban a legtöbb felvételt az AM rádiókhoz keverték. Ennek ellenére, a „Summer Wind” elragadó volt az Onkyon.

Már csak az maradt hátra, hogy meghallgassam az A-9110 phono bemenetét a Pioneer PL-516 lemezjátszómról, ami egy Sumiko Oyster Moonshine szedővel rendelkezik. Leegyszerűsítve: igencsak jó. A „The Ballad of Billy the Kid”-del kezdtem Billy Joel *Piano Man* albumáról (LP, Columbia PC 32544), aminek olyan nagyzenekari előadasmódja van, mintha Aaron Copland vezényelt volna, és egy olyan mániákus dobosa, aki úgy hangzik, mint Mick Fleetwod *bespeedezve*. Minden remek volt, bár a basszus kicsit gyengének hatott. Az irodámban lévő Electro-Voice hangfalaim nem basszus-hangsúlyos jellegűek, de azt vettem észre, hogy ha a Bass potmétert 1 óra irányába állítottam – ami egy leheletnyivel több, mint kiemelés nélkül – az alsó tartomány kivirágzott, és jobban passzolt a ragyogó középhez és magashoz. Aztán visszaállítottam alapállásba a Bass potmétert, és bekapcsoltam a Phase Matching Bass-t, de az összehatás nem volt olyan megnyerő és pontos.

A „Tuxedo Junction,” a *The Best of The Manhattan Transfer* albumról (LP, Atlantic SD 19319) élőben lett felvéve Tokyóban, ahol a ManTrans hatalmas rajongótábora is jelen volt. A Sumiko Oyster Moonshine hangszedő, a Pioneer PL-516 lemezjátszó és az Onkyo A-9110 kombinációja páratlan munkát végzett a négy hang megszólaltatásában – két nő és két férfi – akár szólóban, akár együtt énekeltek. A magas hangon szóló trombita picit törekenyen szól – ami, más számokat meghallgatva erről az LP-ről, a hatalmas koncertterem és az élő felvétel miatt is lehetett.

Összehasonlítás

Az A-9110-et és az A-9010-et összehasonlítva úgy találtam, hogy a legtöbb felvétel hasonlóan szól rajtuk. Elővettem egy rég hallgatott albumot, Clair Marlo *Let It Go*-ját (CD, Sheffield Lab CD-29). Ha a Sheffield Lab neve nem ismerős: egy olyan kultikus audiofil kedvenc volt az 1980-as években, ami LP-ket és CD-ket készített élőben felvett two-track vagy analóg szalagról, hangszínszabályozás, mixelés vagy posztprodukciónélkül. Marlonak kislányos ugyanakkor perzselő hangja van, és az „All for the Feeling”-ben billentyűs, szintetizátor, akusztikus gitár, basszus, dob és „szájdob” is kíséri – a producer-mérnök-zeneszerző-dobos Ed Roscetti jóvoltából; igazából ezek a hangok a legmeglepőbbek a felvételen. Az A-9010-esen a hang ropogós volt és a „szájdob” valóban ütős hangszernek hangzott. Marlo hangja tisztán és lágyan jött át, úgy ahogy Lincoln Mayorga és Doug Sax producerek feltételezhetően megálmodták. A rendszerből érkező hangot nagyon is megnyerőnek ítéltm.

Az A-9110 egy kicsivel többet tudott nyújtani. A basszus leheletnyivel erőteljesebb volt, a hangtér egy kicsit mélyebb, ha nem is szélesebb, a hangszerek valamivel hátrébb helyezkedtek el Marlo és háttérénekesei mögött. Roscetti szájdobolása valamivel elkülöníthetőbben mozgott körbe a hangszínpadon. Az egész felvétel kicsit jobban összeállt. A hang valamivel határozottabb, tisztább és koherensebb volt. Az A-9010 egy remek erősítő; viszont minden megemlített szempontból az A-9110 volt a jobb.

Konklúzió

Ahogy az A-9010, úgy az Onkyo A-9110-ese is kihagyhatatlanul jó vétel. A hangminőség javulására alapozva úgy vélem, hogy az Onkyo jó döntést hozott azzal, hogy az A-9010 DAC-ját jobb kondenzátorokra cserélte az A-9110-ben.

Azonban, ha túl nagy helyiségben szeretnénk használni, vagy a hangfalaink nem hatékonyak (mondjuk kevesebb, mint 88dB/2.83V/m) és albrélet felmondásával határos magas hangerőn szeretnénk zenét hallgatni, arra nem az A-9110 lesz a megfelelő erősítő. Azonban egy átlagos méretű helyiségben, vagy másodlagos rendszerként egy otthoni irodában az A-9110 lehet a legjobb megoldás.

Az A-9110 rendelkezik minden szükséges analóg bemenettel. Ráadásul egy igen jó phono bemenet segíthet a lemezekből a legjobbat kihozni, és a csendes, szélessávú erősítő fokozata több mint kielégítő hangot tud nyújtani. Kristálytisza magasakkal és ütős, élethű mélyekkel képes szolgálni. Ha valaki belépő kategóriás erősítőt keres, annak mindenképp érdemes kipróbálnia az Onkyo A-9110-et. Egy igazi befutó.